

Спасителі, щоби душу Петра прийняв до свого царства. Но Службі Божій утиснися всі побожні до хати, де старці Онисим справив для старців обід. Но обіді віденізнаю ще мо тебе; кожний желав, щоби душа Петра упокоїлася зі сродими.

Небавом онісіа стала Зулима дагодити єї до від'їзду в рідний стороні. Спакувавши свої річи в скрині, приступила до Онисима і обійтувала його руки.

— Будьте здорові, любий батюку! — каже. — Цікую вам за ту ласку, що ви тримали мене в своїм домі такий довгий час! Ви були моїми рідними родичами...

Давши не могла говорити, бо жаль стиснув їй серце і горячі сльози покотились по лиці.

— Довго любя! — каже Онисим. — Не гадай про лину єї на свої старі літа так сам, як битва в полі! Подякую єї мені, доно, сонце з за хмар на маленьку хвилину, ас яє в насунула єї старина чорна хмара і ситко мого сонця з сего на віки! Проні мій спі-одиноч, пропала пела моя пела, що буду мій на старі мої літа спочити! І ти здорова, доно моя любя, нехай тебе Бог благословить! Дай Господи Боже, щоби ти обое здібали єї по смерті по правій руці Господа Бога!

І плачучи поцілував ще раз свого маленького Онуфрійка, поблагословив його своєю старою дрожкою рукою, таї хлипаючи як мала дитинка, схиливши єї на стіл.

Онісіа м'яючи мати Марія поцарацала єї з Зулимою, взяла відтак ще раз на свої руки маленького Онуфрійка, поцілувала його, а віддаючи матері, заголосила...

— Дитинко любя, серце моє пукне за тобою! Я собі гадала, що ти, моє внучатко, подани мені водни в мой глибокий старости, а ти, любчику, вже від мене гибиреш єї далеко-далеко! Колиж я тебе, дитинко моя, побачу? Ой, певно скорше ні, аж хіба на долий Носафети, бо не довге моє життя тут; єї журба небавом мене до гробу зажене!...

Вийшла Зулима сідати на віз, за нею з п'ятьма виїхали обое старі. Зулима сїла на віз.

— Будьте здорові! — сказала ще раз, поклонившись єї, і візник тріснув багатом.

Старці Онисим лиш махнув головою, бо слова не міг сказати. І поїхав віз скоренько, туркотачи по каміннях, а старі спроти вернули єї до свого помешкання, самі як два павиці.

За якийсь там час приїхала Зулима з мінетом до пристані. Песїдали на корабель і поплили морем до дому.

Отень Зулима, радіючи єї дочки і зятя, що хвилини надсилав слуги над море, чи нема корабля і слуги що хвиля доносила, що корабель ще не прибув. Аж тепер, коли корабель